

Personer, naar den skal besøres om Matten. Man er ikke istand til at garantere, at Postgangen ad denne Vej vil blive fuldkommen regulair og sikker, men efter min Formening bør man stille den Fordring til enhver Postgang, for at den skal tilfredsstille baade Postvæsenets og Publicums Tarv, at den er eensformig, at Folk vide, at Brevene komme til den Tid, de skulle komme. Dernæst, mine Herreer, maa man jo heller ikke glemme, at de Foranstaltninger, der nu skal træffes, dog ikke vilde være længere end 1½ Aar eller saa omtrent, nemlig indtil Jernbanen op til Aarhus bliver gaaet; thi da ville nye Postomlægninger igjen finde Sted. Lad mig tilføje endnu en Ting, skjøndt det ikke er mig behageligt at sige det, og det er, at Postvæsenets Status for det Finantsaar, som nu er sluttet, er saa lidet lovende, at jeg ogsaa i den Henseende maa være lidt betænkelig ved at give Afkald paa en Indtægt af 6,000 Rd. og overtage en Udgift paa 1900 Rd., naar der ikke opnaaes et ubeskriveligt Gode derved. Jeg skal slutte med indstændigt at anbefale Vedtagelsen af Forslaget, saaledes som det nu foreligger fra Landstinget.

Ordføreren: Jeg har ikke Meget at sige til, hvad der er kommet frem i denne Debat, og til hvad jeg tidligere har sagt. Med Hensyn til den Udtalelse, der er fremsført om Forslagene under Nr. 4 og 5, at det ikke havde nogen Betydning, om disse Skoler fik den Betegnelse, at der ikke maatte gives fast Ansættelse ved dem, skal jeg dog gjøre den Bemærkning, at det dog ganske vist har en Betydning, at disse Skoler i Finantsloven blive betegnede som bestemte til Nedlæggelse; dette er nemlig den egentlige Betydning af Forslagene, og det er derfor, at jeg har tilladt mig at lægge de Herreer paa Hjerte, at dette er Forslag, som ikke alene Regjeringen modsætter sig, men som heller ikke Landstinget vil kunne gaae ind paa, saafremt det vil fastholde det Standpunkt, som det altid har indtaget ligeoverfor Folkethinget. Jeg maa derfor vedvarende tilraade, at man

ikke stemmer for Forslagene under Nr. 3, 4 og 5. Med Hensyn til Forslagene under Nr. 1 og 2 vil jeg tilstaae, at den høitærede Søndevrigsministers Stilling ikke er mig fuldkommen klar, forsaavidt den ærede Minister i en væsentlig Grad har hentet sin Argumentation herfra, at det forekom ham, at det ligesaavel var en Opgave for Folkethinget, at give efter i denne Sag som for ham. Jeg vil i saa Henseende tillade mig at gjøre opmærksom paa den ikke ganske ringe Forskiel, som ligger deri, at Folkethinget i denne Sag staaer paa en gammel Tradition, som har udviklet sig, lige siden den første Finantslov her blev behandlet, og som senere stadigt er fulgt uden Modsigelse fra Regjeringen; der har for os aldrig været nogen Tvivl om, at vi i ethvert Tilfælde, hvor Regjeringen og Thinget vare enige i Realiteten, idetmindste kunde sætte en saadan Anmærkning ind. Vi have endogsaa meget ofte sat Anmærkninger ind, tværtimod Regjeringens Mening, og de ere blevne staaende, og Finantsloven er ikke desto mindre gaaet meget godt igjennem, ja, jeg vil gaae saavidt at sige, at ikke saa Anmærkninger af samme Bestaafenhed ere satte ind ifølge Regjeringens eget Forslag; jeg kunde nævne flere Exempler derpaa endogsaa fra de sidste Aar. Grunden til, at saadanne Anmærkninger komme til at staae i Finantsloven, ligger ikke alene deri, at Ministre kunne skifte, men ogsaa deri, at det ofte kan være en lang Arrække, inden et saadant af Ministeren givet Tilfagn kommer til at faae praktisk Betydning, og da vil det meget let kunne hændes, at Erindringen berom til den Tid er bleven saa svækket, at man har ondt ved at finde det. Derfor er det altid en Fordeel, at det staaer i Finantsloven. — Naar den høitærede Minister med Hensyn til den anden Anmærkning, angaaende de kongelige Slotte, meente, at den var aldeles overflødig endnu af et andet Hensyn, nemlig, fordi der var en tidligere Finantslov, hvor det Samme er vedtaget, skal jeg bemærke, at det ikke er mig bekendt, at det forholder sig saa, hvis ikke den høitærede Minister skulde tænke paa den